

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1273/2022
24.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Младена Никића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Мионици К 8/22 од 16.05.2022. године и Вишег суда у Ваљеву Кж1 114/22 од 28.09.2022. године, у седници већа одржаној дана 24.11.2022. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Младена Никића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Мионици К 8/22 од 16.05.2022. године и Вишег суда у Ваљеву Кж1 114/22 од 28.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Мионици К 8/22 од 16.05.2022. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика па је осуђен на казну затвора у трајању од 4 (четири) месеца, коју ће издржати по правноснажности пресуде.

Истом пресудом обавезан је окривљени да на име паушала суду плати износ од 10.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Ваљеву Кж1 114/22 од 28.09.2022. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и првостепена пресуда је потврђена.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Младен Никић наводи да захтев за заштиту законитости подноси против правноснажне пресуде Вишег суда у Ваљеву Кж1 114/22 од 28.09.2022. године, међутим из образложења захтева произилази да је исти поднет против

обе нижестепене пресуде, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, која је у образложењу захтева опредељена наводима који представљају повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијану пресуду укине и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Бранилац окривљеног АА захтев за заштиту законитости подноси због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП која је општег карактера, при чему формално не означава ни једну повреду закона из члана 485. став 4. ЗКП, али се из образложења захтева закључује да је исти поднет због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. Ово стога што, бранилац у поднетом захтеву истиче да како у изреци правноснажне пресуде нису наведени сви елементи кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, то стога дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело. Према наводима захтева, у изреци пресуде није наведено у чему се огледа нарушавање спокојства оштећене односно није описана последица дела, док из описа радње за коју се окривљени у конкретном случају терети, произилази да радња извршења није предузимана у континуитету, већ је предузета само једном и није таквог интензитета да може угрозити телесни интегритет оштећене.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Код кривичног дела насиље у породици из члана 194. Кривичног законика, ради се о такозваној „последичној радњи“ извршења, која садржајно може бити различита, али се мора тумачити у контексту начина извршења наведених у члану 194. став 1. Кривичног законика – примена насиља, претња да ће се напасти на живот или тело и дрско или безобзирно понашање, чиме учинилац угрожава спокојство, телесни интегритет или/и душевно стање оштећеног.

Радња извршења предметног кривичног дела, која је дефинисана последицом, одређена је трајним глаголом, па се, у смислу одредбе члана 112. став 30. Кривичног законика, сматра да је дело учињено, ако је радња извршена једном или више пута. При томе, иако стоји чињеница да се ради о трајном кривичном делу, имајући у виду да је последица кривичног дела насиље у породици из члана 194. Кривичног законика опредељена трајним глаголским обликом као угрожавање спокојства, телесног интегритета или душевног стања члана своје породице, по налажењу овога суда, кривично

дело насиље у породици из члана 194. Кривичног законика може постојати и онда када је радња извршења предузета само једном. Дакле, довољна је једна радња извршења која је објективно подобна да доведе до угрожавања спокојства, телесног интегритета или душевног стања пасивног субјекта – оштећеног, односно до наступања забрањене последице, а што је овде управо случај.

Окривљени је супротно наводима захтева, на начин описан у изреци првостепене пресуде, која је потврђена другостепеном пресудом, описаним радњама извршеним дана 21.06.2020. године (оштећеној у возилу којим је управљао упућивао увредљиве речи да је ку.ва, д.оља, јадница и да је то исто њена ћерка ВВ, а затим је својом десном руком ухватио за браду и истом руком ударио два пута отвореном шаком у пределу носа и образа, а затим када је оштећена изашла из возила у кући ГГ јој говорио да су оштећена и њена фамилија лудаци, да јој је отац лопов, а мајка лоша жена па пришао до кревета и ударио је у пределу образа отвореном шаком – шамаром, а затим ју је својом ногом коју је подигао и прислонио на њене груди одгурнуо, а када су возилом кренули својој кући упутио је оштећеној речи да ће ићи путем поред гробља, да ће ту да је остави па када је у једном тренутку зауставио возило, оштећена је изашла из возила и кренула кући пешке, али је окривљени прстигао, зауставио возило пришао оштећеној и почео да је вуче рукама како би је убацио у возило, због чега се оштећена ухватила за доњу ивицу аутомобила јер није желела да иде са окривљеним и почела да дозива у помоћ) – применом насиља, претњом да ће напасти на живот и тело и дрским и безобзирним понашањем угрозио спокојство, телесни интегритет и душевно стање члана своје породице, оштећене ДД, а при томе је био способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свестан дела и да је исто забрањено, а чије извршење је хтео, и при томе остварио сва законска обележја како објективна тако и субјективна кривичног дела из члана 194. став 1. Кривичног законика.

Самим тим, изреком првостепене пресуде описана је како радња извршења кривичног дела из члана 194. став 1. Кривичног законика, тако и последица, због чега су наводи браниоца којима се истиче да је доношењем побједних пресуда учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, од стране Врховног касационог суда оцењени неоснованим.

Осталим наводима захтева, бранилац истиче да су из првостепене пресуде изостали разлози о одлучним чињеницама, указујући на тај начин на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и оспорава чињенично стање утврђено правноснажном пресудом, посебно у погледу повреда које је задобила оштећена, као и правилност оцене изведених доказа, пре свега исказа сведока, износећи сопствено виђење чињеница које произилазе из тих доказа, што представља повреду члана 440. ЗКП.

Како, према одредби члана 485. став 4. ЗКП, битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и повреда члана 440. ЗКП, не представљају законске разлоге због којих је дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то се Врховни касациони суд у разматрање и оцену ових повреда није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Биљана Синановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић